

УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ МЕТОДИЧЕСКОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПРОЦЕССА РЕСТРУКТУРИЗАЦИИ ПРОМЫШЛЕННОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

Гулик Т.В., Дрофа Е.А., НметАУ, г. Днепрпетровск, Украина

Современные условия хозяйствования ужесточаются. Усиление глобальной конкуренции приводит к значительной потере доли мировых рынков отечественными предприятиями, большинство из которых не способны к быстрой адаптации в условиях постоянных изменений внешней среды. Медленные темпы обновления производственного потенциала, несоответствие объемов и качества произведенной продукции современным требованиям, использование устаревших технологий производства и техники, а также неэффективные методы управления обуславливают необходимость проведения реструктуризации предприятий. В работах многих отечественных и иностранных ученых вопросу реструктуризации промышленных предприятий уделяется очень много внимания. Однако существующие подходы к решению указанной проблемы опираются исключительно на экспертные методы, что снижает уровень объективности получаемых результатов. Также недостаточность опыта проведения реструктуризации промышленных предприятий и неоднозначность, сложность, комплексность этого процесса способствуют разному толкованию его сущности.

Поэтому, на сегодняшний день проведение научных исследований, направленных на усовершенствование методики реструктуризации промышленных предприятий, является актуальной проблемой. Целью исследования является усовершенствование научно-методических подходов, практических рекомендаций относительно реструктуризации промышленных предприятий для повышения эффективности их функционирования в современных условиях хозяйствования. Для достижения поставленной цели необходимо решить следующие задачи:

1. на основе теоретических исследований обосновать необходимость проведения реструктуризации на предприятии;
2. уточнить сущность процесса реструктуризации предприятия;
3. сформировать основные принципы реструктуризации;
4. провести критический анализ существующих методических подходов реструктуризации;
5. выявить основные специфические проблемы функционирования промышленного предприятия;
6. определить функциональную направленность реструктуризации промышленного предприятия;
7. обосновать методику управления финансовым состоянием и оценку экономической стойкости промышленного предприятия;
8. предложить усовершенствование методического обеспечения процесса реструктуризации промышленных предприятий;
9. разработать мероприятия по внедрению реструктуризации на промышленном предприятии и оценить их экономическую эффективность.

В результате комплексной диагностики финансового состояния промышленного предприятия были выделены два основных направления реструктуризации, на основании которых были разработаны мероприятия по улучшению эффективности функционирования промышленного предприятия в условиях внешней среды. Так как целью производственно-хозяйственной деятельности предприятия является максимизация его прибыли, а целью улучшения финансовой стойкости предприятия является обеспечение его бескризисного существования в рыночных условиях, то было усовершенствовано методическое обеспечение именно производственной и финансовой реструктуризации. Также была разработана система критериев для определения экономической целесообразности проведения реструктуризации на предприятии.

Для оценки эффективности результатов реструктуризации промышленного предприятия предложено использовать (в качестве результирующего показателя) рентабельность активов, а прогнозирование результатов реструктуризации проводить на основе исследования влияния основных факторов на результирующий показатель.

Оценка эффективности проектов реструктуризации ведется по результатам улучшения финансово-экономического состояния предприятия за счет увеличения объемов реализации конкурентоспособной продукции, рационального использования ресурсного потенциала предприятия, ускорения оборота капитала и повышения производительности системы хозяйствования реструктуризированного предприятия с одновременным сохранением гарантий социальной защиты работников.

Таким образом, можно сделать вывод, что целесообразность проведения реструктуризации - несомненное дело, однако для достижения как можно лучших результатов необходимо постоянно проводить анализ внешней и внутренней среды, соотносить требования с реальными фактическими результатами деятельности. Этот процесс должен быть непрерывным, целенаправленным на улучшение уровня конкурентоспособности предприятия, что позволит обеспечить его устойчивое функционирование в будущем.

ДО ПОСТАНОВКИ ПИТАННЯ ПРИЙНЯТТЯ ОБҐРУНТОВАНИХ ГОСПОДАРСЬКИХ РІШЕНЬ У СУЧАСНИХ ЕКОНОМІЧНИХ УМОВАХ

Давидова О.М., НГУ, м. Дніпропетровськ, Україна

У наш час для національних підприємств складаються вельми складні економічні умови. Отже, сучасні керівники мають володіти знаннями, вміннями та навичками, що дозволять їм адекватно й вчасно реагувати на зміни у господарській ситуації та передбачати їх виникнення. У зв'язку з цим важлива роль надається розробці, обґрунтуванню та реалізації господарських рішень. Одним із найважливіших управлінських процесів є розробка управлінського рішення, бо від його ефективності у значній мірі залежить успіх усієї діяльності організації.

У цьому світлі постає актуальне питання збору та доопрацювання методик прийняття господарських рішень в умовах мінливості та економічної невизначеності. Завданням даної роботи є окреслення проблемних ланок у прийнятті господарських рішень на національних підприємствах, що вимушені працювати даних умовах. Прийняття рішень є прерогативою не тільки управлінського складу організації, як прийнято вважати, бо найчастіше конкретні господарські рішення приймаються керівниками підрозділів, і саме від їх якості буде залежати подальша ефективність роботи усього підприємства. На жаль, прийняті рішення не завжди приносять заплановані результати, тому що, відверто кажучи, при їх розробці керівники дуже часто покладаються лише на власний досвід та підприємницький хист. Маючи успішний досвід реалізації таких рішень, керівники буває настільки покладаються на нього, що навіть коли від них відвертається вдача, продовжують приймати рішення «на око». Насправді ж існує схема процесів, що має пройти рішення ще до його прийняття. У своїй книзі «Управління підприємством» Уільям Дж. Стівенсон наводить дані етапи. Більшість успішних рішень, за його думкою, є результатом процесу, що складається з таких етапів: 1. Ідентифікація проблеми. 2. Визначення цілей та критеріїв для вибору рішення. 3. Розробка альтернатив. 4. Аналіз та порівняння альтернатив. 5. Обрання найкращої альтернативи. 6. Втілення обраної альтернативи. 7. Контроль за результатами, щоб упевнитись у досягненні бажаних результатів.[1]

І, як зазначає автор, успіх або невдача у прийнятті рішення часто залежить саме від того, наскільки успішно було виконано роботу на кожному етапі.

Згідно із вищезазначеним можна розглядати процес прийняття рішень як послідовність двох взаємопов'язаних, але у той же час самостійних стадій: розробки та реалізації рішення. На першій стадії робота оцінюється за критерієм якості, а на другому – за критерієм ефективності.

Оцінка на першій стадії може проводитися за відповідністю таких характеристикам як: – наукова обґрунтованість; – своєчасність; – несуперечливість; – адаптивність; – реальність.[2]

Найбільшу складність з цього списку складає наукове обґрунтування господарського рішення. Для цього залучаються найрізноманітніші наукові інструменти: математичні моделі, логічні, життєвий досвід керівника, експертні оцінки тощо. Але ми можемо виділити наступні методи прийняття управлінських рішень, які окреслять основні варіанти: – спонтанний метод; –